

Sjællands Vedkommende, og jeg troer, at der bør lægges saa nye Mærke dertil, at man to Gange betænker sig, inden man gaaer hen og bevilger dette. Jeg seer fuldkommen, at Resultatet vil blive, at Regjeringen for at faae Skatten ind vil blive nødt til at foretage en Masse Executioner omkring i Sjælland; saaledes stille de nuværende Forhold sig; og naar dette er Tilfældet, er der en alvorlig Opfordring for Regjeringen og Repræsentationen til at forebygge disse Eventualiteter. Dette Lovudkast slutter sig til, hvad der var forelagt ifjor. Der blev man staaende ved et tidligere etableret Princip om forud at fordele denne Skat imellem Landsdelene og Communerne og Kjøbstæderne. Det er ligesom det Mødsatte af, hvad en Indtægtskat i og for sig bør være, thi man bør først gaae til Indtægtskatten og derefter see, hvor stor en Part der af haer Mand kan være at give af hans Indtægt. Men her siger man: „Saa stor en Part af Skatten skal I have, deel det nu,“ og derefter søger man at finde Indtægten. Det er ganske mod Naturens Orden, og i den Henseende, mine Herrer, skal jeg minde om en Udtalelse fra ifjor af et æret Medlem, som desværre ikke er længere her i Thinget, jeg mener det forrige Medlem for Mariibo Amts Afdeling Balgfreds. Jeg skal erindre om, at han sagde: Man har begyndt i dette Forslag at stille Alting paa Hovedet; istedetfor at gaae til Indtægten og derefter finde, hvor meget Skat Enhver skal give, gaaer man den modsatte Vej; man gætter paa, hvor Meget Kjøbenhavn skal betale, hvor Meget Søffelhøjs Herred, hvor Meget Kjøbstæderne og endelig, hvor Meget Landet skal betale, og naar man saa har foretaget dette Gætteværk, gætter man videre paa, hvad enhver Commune i Landet skal betale. Naar jeg nu seer, at der i Slutningen af dette Lovudkast staaer, at denne Lov ikke skal gjælde for de fra Hertugdømmet Slesvig indlemmede Districter, maa jeg tilstaae, at jeg virkelig ingen som helst Grund seer dertil. Ere de indlemmede, saa maa jeg tilstaae, saa seer jeg virkelig ikke nogen som helst Grund til denne Fritagelse. Naar de blive indlemmede i Danmark og komme til at nyde alle Rettigheder til at leve under den samme Statsordning som vi, saa

kan jeg aldeles ikke indsee nogen som helst Grund til, at vi nu skulle fritage dem for at tage Deel i denne Skat; jeg troer ikke, at de have haft større Under af Krigen, end den øvrige Deel af Landet. Det forekommer mig altsaa i højeste Grad uheldigt, at denne Bestemmelse er sat ind i Loven; maastee kan den være en nødvendig Følge af, at Beskatningsforholdene endnu ikke ere ordnede, men i saa Tilfælde er dette igjen et talende Beviis for, at man ikke skal være gaaet den Vej: at fordele deels efter Harkorn og deels efter Indtægt; men man burde ligesom have fordeelt Skatten efter Indtægt, saa kunde man ogsaa have faaet disse Dele af Landet med. Der var mangfoldige Bemærkninger, jeg kunde have Grund til at gjøre med Hensyn til dette Lovforslag, men Endeel deraf er allerede fremhævet af foregaaende Talere, og jeg skal derfor ikke særligt fremsætte dem. De Herrer ville maastee erindre, at min Stilling til dette Forslag ifjor var saaledes, at jeg fandt, at Loven, saaledes som den forelaa, rammede mangfoldige Skatteydere saa ubilligt og uretfærdigt, at det for mig stod saaledes, at jeg ikke kunde være med at staae denne Ubillighed og Urimelighed fast. Jeg vil nu denne Gang slutte mig til de ærede Herrer, der ville søge at redressere denne Ubillighed; thi Formålet for Repræsentationens Bestræbelser maa jo være, ikke alene det: at danne en Skattelov, hvorefter man kan opkræve Indtægt; men hovedsagelig det: at danne en Skattelov saaledes, at den i det Almindeliges Devidstighed bliver anseet for billig, ligelig og retfærdig, og det tør jeg paastaae er ikke Tilfældet med det foreliggende Lovudkast. Jeg skal her særligt fremhæve, hvad jeg ogsaa ifjor gjorde opmærksom paa, hvilke besynderlige Tilfælde der kan indtræffe med denne Lov. Naar en Mand eier 10,000 Rb., saa har han efter de almindelige Forhold 400 Rb. at leve af om Aaret; lad os sætte, at han kun har sig selv at sørge for, at han lever paa Landet og altsaa der kan føre et meget behageligt Liv. Mange ville maastee synes, at han kan leve som en Erøsus (Stemmer: Na nei!). So, det er ganske vist! I Kjøbenhavn kan man ikke leve som en Erøsus for 400 Rb., men naar man lever paa Landet, og er Bonde, saa er det efter Bøndeforhold meget for et een-